

ESMIRALDA is een vooral Engelse variant van SMARAGDA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Latijnse naam: 'Smaragd', edelsteen met een groene glans. Afgeleid van een semitisch woord dat 'glanzen' of 'flikkeren' betekent. In de Latijnse omgangstaal vervormde dat tot 'smaldus' en werd vervolgens in het oud-Frans 'esmaralde' of 'esmeralde'; daarna veranderde het weer in 'esméraud' enz.

*

Bijzonderheden

Volgens onderzoekers kwam deze naam via het Spaans tot ons. Toch schijnt ze vooral populair geworden te zijn, sinds Victor Hugo hem in de 19e eeuw gebruikte in zijn beroemde roman 'De Klokkenuider van de Notre Dame'; daarin komt een vrouw voor die Esmeralda wordt genoemd vanwege een amulet dat zij draagt; daar zit een groen steentje in dat op een smaragd lijkt...

*

Smeralda (ook **Smiralda**; kloosternaam: **Eustochia**) **Calafato**, Messina, Sicilië, Italië; maagd & kluizenares; † tussen 1485 en 1491; **feest 20 januari**.

De geboorte van Smeralda ging met allerlei bijzondere gebeurtenissen gepaard. Haar moeder had gekozen voor een strenge levenswijze van boete, vasten en gebed. Dit onder invloed van een passerende bedelmonnik die een pakkende preek had gehouden. De opvoeding van haar drie zoontjes had daar echter behoorlijk onder te lijden. Toen vader na drie jaar van koninklijke militaire dienst thuiskwam, raakte hij dan ook danig in paniek. Moeder maakte het allemaal nog moeilijker, omdat ze - zoals ze zei - een dochter wilde die minstens zo mooi was als de Heilige Maagd zelf. In die tijd brak ook nog de pest uit in Messina. Het gezin vluchtte naar een eenvoudig buitenhuis op drie kilometer buiten de stad. Daar werd inderdaad - in een stal! - een meisje geboren. Het kreeg de naam Smeralda.

Aanvankelijk leidde het meisje een leven zoals haar moeder. Tot ergernis van haar broertjes. Het wilde graag leren lezen, maar haar broers verhinderden dat. Toen heeft ze het zichzelf geleerd. Op elfjarige leeftijd werd ze door haar oudste broer als vrouw toegezegd aan een rijke weduwnaar van over de dertig, een koopman. Hij was werkelijk smoorverliefd op haar en gaf als zijn wens te kennen dat hij na terugkomst van zijn komende handelsreis inderdaad met haar wilde trouwen. Het schijnt dat zij heel even serieus met die gedachte heeft gespeeld. Voor het eerst in haar leven begon ze aandacht te besteden aan haar uiterlijk: ze maakte zich op en kleepte zich smaakvol. Maar vóór hij goed en wel teruggekeerd was, had ze alweer haar oude leven van vasten, boete en gebed opgepakt. Ze zag er dan ook broodmager en verschrikkelijk uit, toen haar aanstaande zijn opwachting kwam maken. Haar beoogde bruidegom stierf een week nadien van wanhoop en verdriet.

Nu vroeg zij aan de plaatselijke zusters of zij in hun klooster mocht intreden. Na veel tegenwerking van haar vader en broers, die zelfs de nonnen bedreigden, kreeg zij toestemming om in het klooster te gaan. Ze nam de kloosternaam Eustochia aan.

Daar is ze op 50-jarige leeftijd gestorven, uitgeput door de veel te strenge verstervingen die zij zichzelf had opgelegd, soms zelfs tegen het uitdrukkelijk verbod van haar oversten in. Een ongeletterde medezuster kreeg de opdracht een levensbeschrijving op te stellen van Zuster Eustochia. Daar had ze de hulp bij nodig van een andere zuster die tenminste kon schrijven. Aan dit verslag wordt vandaag de dag grote literaire en historische waarde toegekend.